

Sygn. akt IV U 19/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Stanisława Bosek

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2019 r.

sprawy **H. G.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 13/12/2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie za okres od dnia 21 IX 2018 r. do 11 II 2019 r.

Sygnatura akt: IV U 19/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31.07.2019 r.

Decyzją z dnia 13.12.2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku z dnia 21.09.2018 r. odmówił wnioskodawcy H. G. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

W uzasadnieniu wskazano, że brak jest podstawy do przyznania wnioskodawcy dodatku pielęgnacyjnego, gdyż zgodnie z treścią art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje on osobie, która ukończyła 75 lat, albo wobec której orzeczono niezdolność do samodzielnej egzystencji. Tymczasem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12.12.2018 r. nie uznała w/w za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

H. G. zakwestionował prawidłowość decyzji ZUS. Podniósł, iż jego schorzenie kardiologiczne powoduje, iż jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS domagał się jego oddalenia. Podnosił, iż podstawą wydania zaskarżonej decyzji było orzeczenie Komisji Lekarskiej, która uznała, że stan zdrowia wnioskodawcy nie powoduje jego niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. G. urodził się (...)

W dniu 21.09.2018 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W dacie złożenia wniosku nie miał ukończonego 75 roku życia. Z dniem 12.12.2018 r. Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła jego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Ustalenie powyższe stało się podstawą wydania przez organ rentowy w dniu 13.12.2018 r. decyzji o odmowie przyznania w/w prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Decyzja ta stanowi przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie.

(dowód: dokumentacja w aktach ZUS)

W celu ustalenia stanu zdrowia H. G., w szczególności, czy ze względu na stan zdrowia jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, tj. czy ze względu na stopień naruszenia sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, a w razie pozytywnego ustalenia, na jaki okres, Sąd orzekający dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu kardiologii (z listy Sądu Okręgowego w Rzeszowie).

Biegły kardiolog w oparciu o dane z badania fizykalnego, dokumentacji medycznej i wywiadu lekarskiego stwierdził u H. G. schorzenia, tj.:

1. chorobę niedokrwienną serca – chorobę dwunaczyniową; dławicę piersiową (...),
2. stan po zawale mięśnia sercowego w 2018 r. leczonym inwazyjnie plastyką LAD z wszczepieniem stentu powlekanego; pozawałowe uszkodzenie mięśnia sercowego w stadium niewydolności (...),
3. nadciśnienie tętnicze w stadium początkowym powikłań narządowych,
4. niedosłuch,
5. łagodne zaburzenia poznawcze.

Z punktu widzenia biegłego kardiologa i geriatry w/w schorzenie nr 1 i 2 powoduje u wnioskodawcy całkowitą niezdolność do pracy. Jak wynika z dokumentacji kardiologicznej, wnioskodawca H. G. oczekuje na drugi etap leczenia inwazyjnego w zakresie zwężonych naczyń wieńcowych. Czyni go to całkowicie niezdolnym do pracy na okres jednego roku od chwili złożenia wniosku. Stan wnioskodawcy nie wymaga konieczności sprawowania nad nim stałej opieki. Schorzenia te wymagają spokojnego trybu życia i kontynuacji dotychczasowej terapii.

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego, które zostały sporządzone przez powołane do tego osoby w zakresie przyznanych im kompetencji i w przepisanej formie, a ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd podzielił wnioski opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłego kardiologa . Ustalenia biegłego w zakresie stanu zdrowia wnioskodawcy, rozpoznanego schorzenia i oceny jego wpływu na zdolność wnioskodawcy do samodzielnej egzystencji zawierają stwierdzenia nie budzące wątpliwości, są jasne, wyczerpujące i w pełni odpowiadają na postawione przez Sąd pytania. Biegły przedstawił rzeczową analizę zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, a wynikające z niej wnioski właściwie skonfrontował z rezultatami badania wnioskodawcy i zebranego wywiadu. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania powyższej opinii.

Wnioskodawca w dacie 11.02.2019 r. ukończył 75 lat życia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Jak zatem wskazuje powyższy przepis warunkiem do przyznania prawa do tego świadczenia jest osiągnięcie określonego wieku bądź całkowita niezdolność do pracy i współistniejąca z nią niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy. W drugim przypadku obie wskazane przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Zgodnie z art. 13 ust. 5 powołanej wyżej ustawy, niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Dokonanie powyższej oceny wymaga badania lekarskiego i weryfikacji stanu zdrowia ubezpieczonego, a tym samym koniecznym jest zasięgnięcie opinii biegłych posiadających wiadomości specjalne. Tak też procedował Sąd w niniejszej sprawie, a wnioski opinii i dokonane przez biegłego z zakresu kardiologii ustalenia stanowiły podstawę do stwierdzenia, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Podkreślić należy w tym miejscu, że w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że termin „niezdolność do samodzielnej egzystencji” ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe elementy łącznie wyczerpują treść terminu „niezdolność do samodzielnej egzystencji” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 maja 2013 r., III AUa 1918/12, Legalis nr 732635, wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 grudnia 2017 r., III AUa 388/17, Lex nr 2423313).

Zebrany w sprawie wiarygodny i wyczerpujący materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że H. G. nie jest osobą niezdolną do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Jak ustalono, a co pozostaje istotnym w sprawie, wnioskodawca w dniu (...) ukończył 75 lat życia, a więc z tą datą nabył prawo do dodatku pielęgnacyjnego.

Dlatego też Sąd orzekający, opierając się na treści art. 477¹⁴ § 1 kpc, odwołanie oddalił za okres od dnia 21.09.2018 r. do dnia 11.02.2019 r.